

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Alexanderem Királyem, Ph. D.
sídlem Poděšť 1883/5, 708 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2021,
č. j. x,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 22. 7. 2021, č. j. x, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám advokáta JUDr. Alexandra Királyho, Ph.D., ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 4. 2021, č. j. X (vypraveno dne 14. 4. 2021).
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením § 18 odst. 3 téhož zákona. Přestupek měl žalobce spáchat tím, že „dne X ve X hodin jako řidič osobního motorového vozidla zn. X, rz. X, které řídil po dálnici D8 ve směru jízdy od Ústí nad Labem na Prahu a v prostoru 38 km mu byla silničním rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 159 km/h. Při zvažování možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 %, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 154 km/h, tudíž překročil povolenou rychlost o 24 km/h.“
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Policií ČR byl správnímu orgánu I. stupně dne 22. 12. 2020 oznámen shora popsáný přestupek žalobce. Správní orgán I. stupně měl k dispozici zejména úřední záznam policie s popisem okolností přestupkového jednání, který obsahoval fotodokumentaci překročení rychlosti, evidenční kartu řidiče, ověřovací list a certifikát o provedeném školení k používání a obsluze přístroje RAMER 10.
5. Správní orgán I. stupně tedy dne 4. 2. 2021 vydal příkaz, proti kterému podal žalobce včasný odpor. Po provedení ústního jednání dne 10. 3. 2021 uznal správní orgán I. stupně žalobce rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021 vinným ze spáchání výše označeného přestupku, které žalobci doručil na adresu X.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 4. 5. 2021 odvolání. Protože v něm však žalobce neuvedl odvolací důvody, vyzval jej správní orgán I. stupně k doplnění odvolání ve lhůtě do 5 pracovních dnů. Výzva byla žalobci doručena na adresu X. Odvolání žalobce doplnil dne 12. 5. 2021.
7. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Uvedl, že hlavním podkladem pro řízení vedené správním orgánem I. stupně a následné vydání rozhodnutí byla dokumentace k přestupku od Policie ČR. Po přezkoumání předloženého spisového

materiálu

a prvostupňového rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu skutečně došlo a spáchání přestupku bylo žalobci spolehlivě prokázáno. Námitkám žalobce žalovaný nepřisvědčil, žalobcovo odvolání proto rozhodnutím ze dne 22. 7. 2021 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí žalobci odeslal na adresu X, kde jej však žalobce nepřevzal a ani ve lhůtě 10 dnů na poště nevyzvedl, proto mu bylo vloženo do schránky dne 11. 8. 2021.

8. Dne 2. 9. 2021 byla na účet označený v prvostupňovém rozhodnutí pod variabilním symbolem žalobce provedena platba ve výši 3 000 Kč z účtu paní X.
9. Následně žalobce dne 5. 5. 2022 vznesl dotaz na stav řízení, v němž tvrdil, že žalovaný o jeho odvolání doposud nerozhodl. Navrhoval zastavení řízení z důvodu promlčení spáchaného přestupku.
10. Na žalobcův dotaz reagoval žalovaný sdělením, v němž konstatoval, že rozhodnutí bylo zasláno na adresu X, a nabylo právní moci dne 9. 8. 2021. Dodal, že dne 2. 9. 2021 byla uhrazena pokuta i náklady řízení.
11. Podáním ze dne 24. 5. 2022 žalobce opětovně žádal zastavení řízení. Tvrdil, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným doručeno na nesprávnou adresu. V průběhu správního řízení totiž změnil trvalé bydliště, což oznámil správnímu orgánu I. stupně, který žalobci následně doručoval na novou adresu. Pro podporu svého tvrzení doložil kopii výzvy k odstranění vad podání, jež byla doručena na novou adresu trvalého pobytu žalobce.

II. Žaloba

12. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, z důvodu že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby. Běh promlčecí doby začal běžet dne 22. 12. 2020, tedy dnem spáchání přestupku a následně byl přerušen zahájením řízení o přestupku a poté dne 16. 4. 2021, kdy bylo žalobci doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Promlčecí doba k projednání přestupku žalovaným tak uplynula nejpozději dne 16. 4. 2022.
13. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 13. 6. 2022, tedy dva měsíce po uplynutí promlčecí doby. Podle žalobce na běh promlčecí doby nemohlo mít vliv vydání napadeného rozhodnutí, což dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, sp. zn. 9 As 255/2020.
14. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalovaný odeslal napadené rozhodnutí žalobci na adresu X, tj. na adresu, na které se žalovaný v dané době nezdržoval a ani na ní neměl uvedený trvalý pobyt. Ke změně trvalého pobytu žalobce došlo v dubnu 2021 a žalobce na změnu trvalého pobytu upozornil správní orgán I. stupně, který tuto skutečnost vzal na vědomí a již dne 4. 5. 2021 mu doručoval písemnosti na novou adresu Tovární 1932/30, 400 01 Ústí nad Labem.
15. Podle žalobce tedy odeslání napadeného rozhodnutí na adresu X nemohlo založit účinky vypravení rozhodnutí ani fikce doručení, neboť bylo doručováno na adresu neuvedenou v § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a žalobce si toto rozhodnutí nepřevzal.

S ohledem na výše uvedené žalobce požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že si je nesprávného doručení napadeného rozhodnutí vědom. K zastavení řízení by přistoupil, nebýt sdělení správního orgánu I. stupně, dle kterého byla pokuta dne 2. 9. 2021 uhrazena. Přestože ji žalobce neuhradil osobně, byla vyplacena z účtu paní X, která je členkou dozorčí rady společnosti, jejímž předsedou je X a dalším členem X, jehož trvalé bydliště je na adrese X. Z toho žalovaný usuzoval, že se žalobce s napadeným rozhodnutím musel seznámit. Nesetkal se totiž v praxi s případem, kdy by za účastníka řízení zaplatila neznámá osoba pokutu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. V projednávané věci žalobce namítal, že mu odpovědnost za přestupek zanikla dříve, než bylo rozhodnuto o jeho odvolání.
19. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zaniká odpovědnost za přestupek uplynutím promlčecí doby.
20. Podle § 30 písm. a) téhož zákona činí promlčecí doba 1 rok.
21. Podle § 31 odst. 1 věty první téhož zákona počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
22. Podle § 32 odst. 1 písm. b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením.
23. Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu. Fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zaštižena.
24. Ze správního spisu vyplynulo, že ke spáchání přestupku mělo dojít dne 22. 12 2020. Následující den počala běžet promlčecí doba, která byla přerušena poprvé doručením příkazu dne 5. 2. 2021 a následně vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 14. 4. 2021.
25. Mezi účastníky není sporu o tom, že vydáním tohoto rozhodnutí došlo v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky k přerušení promlčecí doby a opět počala běžet nová, jednorocní promlčecí doba. Je však třeba korigovat názor žalobce, že se tak mělo stát dne 16. 4. 2021. Jak vyplývá z výše uvedené právní úpravy, promlčecí

doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, nikoli jeho doručením. K přerušení promlčecí doby tedy došlo dne 14. 4. 2021, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí vypraveno, a její konec připadl na 14. 4. 2022.

26. Spornou je v návaznosti na další průběh řízení otázka, zda došlo k marnému uplynutí jednoleté lhůty stanovené k projednání a rozhodnutí o přestupku. Pro úplnost zdejší soud dodává, že ačkoliv zákon hovoří o promlčecí době, jedná se o prekluzi, ke které správní orgány i soudy musí přihlédnout z úřední povinnosti (podrobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS či ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publ. pod č. 2122/2010 Sb. NSS).
27. Jak již bylo uvedeno, promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí *předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*. Okamžik vydání rozhodnutí o vině je zásadní pro to, aby původní promlčecí doba byla přerušena a počala běžet nová.
28. Takovým rozhodnutím, je třeba rozumět meritorní rozhodnutí, jehož výroková část obsahuje náležitosti § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky. Lze doplnit, že ke shodnému závěru dospěla i komentářová literatura: *„Rozhodnutím o přestupku, kterým byl obviněný uznán vinným, respektive kterým byla vyslovena vina, je zde nutno rozumět meritorní rozhodnutí, jehož součástí je vyslovení viny. Nejedná se tedy o jakékoli rozhodnutí učiněné, ať v podobě rozhodnutí či usnesení, v průběhu řízení o přestupku, ale pouze o meritorní rozhodnutí. Jedná se tak o rozhodnutí o přestupku ve věci v prvním stupni, a to buď vydáním příkazu (§ 90), 9 As 255/2020 - 25 pokračování nebo vydáním rozhodnutí ve standardním řízení (§ 67 a násl. SpŘ). V obou případech se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu mimo jiné uvede vyslovení viny [§ 93 odst. 1 písm. c)].“* (Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 259). Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že k přerušení promlčecí doby nemůže dojít vydáním druhostupňového rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 As 255/2020-23). Je tedy nutné posoudit, zda žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání a toto rozhodnutí doručil včas, čímž by správní řízení pravomocně skončil před uplynutím promlčecí doby.
29. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce v průběhu správního řízení změnil adresu svého trvalého pobytu na X. Sám uváděl, že o této skutečnosti telefonicky vyrozuměl správní orgán I. stupně. O telefonickém hovoru sice správní orgán I. stupně ve spise neučinil žádný záznam, nicméně zjevně změnu respektoval, když výzvu k doplnění odvolání ze dne 4. 5. 2021 odeslal žalobci na adresu novou. Žalovaný měl pak podle výše uvedené právní úpravy doručovat písemnosti, včetně napadeného rozhodnutí na adresu trvalého bydliště žalobce. Toto rozhodnutí však žalobci v rozporu se zákonem odeslal na adresu X. Jelikož nebylo doručováno na adresu určenou shora citovanou právní úpravou, bylo žalobci doručováno vadně. O této skutečnosti ostatně panuje mezi účastníky shoda, když sám žalovaný nesprávný postup při doručování přiznal v písemném vyjádření k žalobě.
30. Zbývá tedy posoudit, jestli se mohl žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí seznámit jiným způsobem. Pokud by se tak stalo, bylo by možné napadeného rozhodnutí považovat

za včasné oznámené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 45/2017-34). Nepostačí přitom, aby osoba o faktu existence rozhodnutí věděla, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 220/2014-150).

31. Žalovaný ve svém písemném vyjádření poměrně nekonkrétně uváděl, že za žalobce pokutu zaplatila jiná osoba, jež působí ve společnosti, v níž rovněž působí další osoba, která má trvalý pobyt hlášen na stejné adrese, na níž byl původně hlášen i žalobce. Žalovaný však již dále nezjišťoval, jaké vztahy mezi žalobcem a těmito osobami panují. Nezjistil ani, z jakého důvodu byla částka uhrazena jinou osobou. Tu mohl k této otázce, stejně tak jako k otázce, zda se žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil, předvolat a vyslechnout. Žalovaný se však omezil na pouhou domněnku, že pokud byla za žalobce pokuta uhrazena, musel se tento o napadeném rozhodnutí dozvědět.
32. Samotné uhrazení pokuty třetí osobou však dle názoru soudu nelze bez dalšího spojovat se znalostí obsahu napadeného rozhodnutí žalobcem. K úhradě mohla přistoupit tato osoba bez vědomosti žalobce. At již byla motivace k úhradě jakákoli, skutečný důvod nebyl objasněn. Stejně tak nebylo zjištěno, zda se žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí prokazatelně seznámil. Jelikož nedošlo ke včasnému oznámení napadeného rozhodnutí žalobci, nebylo správní řízení pravomocně skončeno před uplynutím promlčecí lhůty. Tím odpovědnost žalobce za výše označený přestupek zanikla. Řízení proto mělo být žalovaným zastaveno. Protože žalovaný k zastavení řízení nepřistoupil, způsobil svým postupem vadu, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39).

V. Závěr a náklady řízení

33. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitku důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
34. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta, tedy 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. ledna 2023

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně